

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Søvnen

Citation: Wessel, Johan Herman: "Søvnen", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 149. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid80074/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

SØVNEN.

Oda.

Umslaget, tilkøbet, du glød saa blot frem
Og hørked: al din Sorg, dig vær, Styrke, glæm!
Zarina

Du, dobbelt skøn, fordi jeg sov!
Du skal min Tøne Styrke give,
Du, blide Morgen! skal oplive
Den Røst, som synger Søvnens Lov.

Omsonst sig sedest Klang tilbød
Det tunge Øre at fornøje,
Og fra et dunkel, svække. Øie
Til kiedson Aand kun Ulyst hød;

Til Døden Livet grændsede,
Hver Evne syntes slidt af Ælde,
Og Bygningen til Fald at hælde,
Da du, o Søvn! mig vinkede.

Tung i din bløde Favn jeg gløed,
Berøvet Vid og Syn og Stemme,
Læg den, som sank i Muldets Gjernæde
Til mere varig Hvile ned.

Jeg tryg mit Væsen dig betroer,
Jeg spørger ei, hvad stærke Stykker
Imidlertid fra Fald beskytter
I tynde Luft den tunge Jord.

Er Hær af Verdenes urald,
Som mig omgive, hvis de skole
Et Haar bredt fra de vante Veie,
De Kæce gjør af mig og alt;

Min Undergang et Haar bredt udt,
Jeg slumrer sødt, jeg læt vover;
Han vaager, bar, som aldrig sover,
For alt, og for hvert Støv i Aær.

Som jeg den halve Klode var,
Indsvøbt i Mørkheds tause Taage,
Og paa de lukte Øinelaage
Din grumme Broders Billed bar.

Men liéen ulæer, Livet groer;
Du snart igjen skal Kræfter vinde,
Min Aand, da snart igjen skal finde
En Morgen skion, din Skaber stoor.

Saa danner Aarets Morgen sig;
Og Jordens Safter Liv utklække,
Naar, under hvide Sørgedække,
Naturen syns ligge Liig.

Nu Kraft til alle Aær fied,
Nys slappe Drivefaedr spændtes,
Til Sisiliens Pleie Væsner sendtes,
Som spillede i Sevæns Szied.

Med Moders Ømhed bød du dem
Den spæde Fostersøn foræle,
O Søvn! og for din Yndlings Øie
Hver ønsket Scene bringe frem.

Du bød dem i den Elskers Byst,
Som en uheldig Lue nært,
Og som forgieves Suk fortært,
At gyde Lægedom og Trøst.

Haas grumme skabes om i Hast,
Hun med Cithæres Smil ham vinker,
Og Ømhed i hver Mine blinker,
Og Himlen i hvert Øiekast.

Du bød dem læse længslet Fod,
De Slaven tit paa Tronen sætte,
Gav nogen Armod Perus Skatte,
Og den fortrykte Haab og Mod.

Den usle, søger i en Vraae,
Tryk bag det Dække, som du drager
Imellem ham og Degens Plager,
Med Smil paa blege Kinder laae.

Ei Smæters giftig Braud fornaar
Dit Slor, o Savn i et gienventrænge.
O! skiul ham had der, skiul ham længe,
Hans Bødler raager uden for.

Men blandt de blide Væsners Kor,
Som Sielen til dens Hæld bedrager,
Foruften studsende opdager,
Alvidenhedens sieldne Spor.

Dyb i din skyggefulde Bøe
Hvad nægtig Aand har valgt sig Tempel?
Dens Udsagn bær et Gudsoms Stempel,
Som Vantroec selv forbaust usaar troe.

Men Tidens Maal i vixsom Gang
De nu fuldmødne Evner bringer,
Og Søvnens Flyer paa Nattes Vinger,
At Endre Gørne Landes Traug.

Nu strømte Lys og Sandhed til,
Nu faldt Forryllesernes Teppe,
Og Sielen fatted' endaa næppe,
At, hvad den saae, var Skuespil.

Vær hilset Morgen, Søvn farvel!
Tak for den svangre Roe og Varme,
Som nys i dine kislins Arme
Nyt Liv udklækket i min Siæl.

Hver Aand er frisk, hver Kroep er stærk;
Hver Sands med glade Indtryk tager,
Hvert følsomt Hierte Vøllyst smager,
Og alt er Hæld og Søvnens Verk.

Og den har stemt til hellig Klæng
De Truger, som nu Luffen fyldte,
Og kappes Stræberen at byde,
Som kiendes stor i deres Sæng.

Du ene god og ene stor!
 O! værdiges du at forerme
 Min afidkomne svage Stemme,
 Blandt de trætte Stammers Kor.

Meer værdig Verdners og min Gud
 Den fra forklaret Bryst skal lyde,
 Da, naar mig evig Dag skal byde
 Fra Gravens Næ at træde ud.

Men migt i jordisk Paradis,
 Hvad Tone kan mit Øre saare?
 Forklares og din Lov ved Taare?
 O Svær! hvem hylter ud din Pris?

Eiendighed, hvis Glædes Stand,
 Med dig begyndt, med dig ophæret,
 Den sukkende fra sin Velgjører
 Nu føer til Virkeligheds Land.

Skal og — snart vsgrer sig min Røst
 At ytre denne fede Tank,
 Skræk synes i hver Aare bank,
 Og Rædsler tænder i mit Bryst —

Skal og den store Morgens Bud,
 Som os af sidste Sevn bør vække —
 Hvem skal den Vægnende forskrekke?
 Mit Blod blev Iis! o! frels mig Gud!

NØISOMHED.

— — — multa potentibus
 deum mota, bene est omi Duce abom
 ptem, quod scilicet est, man. Horat.

»Hvor!k Dæmon, raaber Du, ser Dydens Rottighed,
 »Naar ene Fødselen til Lykken Vei bereder,
 »Naar Shumpolykke blot uddeler Løn og Straf,
 »Og tit dens blinde Had Uskyldigheden træf?
 »Hvad har vel jeg forbudt, som maas i Kæmper leve,
 »At jeg ei blev bestemt, som hine andre blæve,
 »Til Herlighed og Magt, og fød til Cæsars Guld?